

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Městská část Praha 18**, IČ: 00231321, se sídlem Bechyňská 639, Praha 18 - Letňany, zast. Mgr. Petrem Řehákem, advokátem se sídlem Újezd 409/19, Praha 1 - Malá Strana, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem pplk. Sochora 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 10.5.2010, č.j. SPR-6878/09-23,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 10.05.2010 č.j. SPR-6878/09-23 a rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 04.03.2010 č.j. SPR-6878/09-16 se z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.922,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Petra Řeháka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů č.j. SPR-6878/09-23, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 4.3.2010, č.j. SPR-6878/09-16. Tímto rozhodnutím byla žalobci jako správci osobních údajů za porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm.f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“) a naplnění skutkové podstaty deliktu podle § 45 odst. 1 písm.c) zákona o ochraně osobních údajů uložena v souladu s ust. § 45 odst. 3 téhož zákona pokuta ve výši 60.000,-Kč a povinnost

nahradiť náklady řízení ve výši 1.000,-Kč podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Správního deliktu podle ust. 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů se podle výroku rozhodnutí ze dne 4.3.2010 žalobce měl dopustit tím, že na svých webových stránkách zveřejnil osobní údaje uvedené v zápisech ze zasedání zastupitelstva a rady městské části v rozsahu :

- iniciály jména a příjmení, město bydliště, adresa pronajímaných nebytových prostor či výše odepsané pohledávky, s uvedením podrobností o vzniku a průběhu vymáhání pohledávky (číslo usnesení zastupitelstva 10/Z 1/09),

- iniciály jména a příjmení, evidenční adresa bydliště, výše odepsané pohledávky, s uvedením podrobností o vzniku a průběhu vymáhání pohledávky a podrobnosti o sociální situaci subjektu údajů (11/Z1/09,13/Z1/09, 14/Z1/09, 15/Z1/09, 46/Z2/09,

- iniciály jména a příjmení, adresa a číslo bytu, jehož prodej subjektu údajů byl projednáván, kupní cena bytu a údaj o tom, že kupující byl stávajícím nájemcem bytu, případně údaj o tom, jak nájem bytu vznikl (např., že nájem přešel po matce, po rodičích, po babičce, směnou bytů) nebo o osobním stavu (údaj o tom, že bylo vypořádáno SJM) nebo o dalších majetkových poměrech (vlastnictví druhé nemovitosti určené k bydlení s uvedením její adresy, případně údaj o tom, že dům byl následně přepsán na syna (16/Z1/09, 17/Z1/09, 18/Z1/09, 19/Z1/09, 20/Z1/09, 21/Z1/09 ...a další),

- iniciály jména a příjmení, adresa a číslo bytu, údaj o tom, že subjekt údajů již dříve byt odkoupil, a údaj o tom, že subjekt údajů podal žádost o zrušení předkupního práva z důvodu vysokého věku, aby byt mohl darovat svému vnukovi (58/Z3/09),

- iniciály jména a příjmení, adresa bydliště subjektu údajů, identifikační údaje nebytové jednotky, která má být subjektem údajů odkoupena, nabízená kupní cena, údaj o osobních poměrech subjektu údajů (zúžení rozsahu SJM) (83/Z4/09, 84/Z4/09),

- iniciály jména a příjmení, adresa a číslo bytu, který má být subjektem údajů odkoupen a údaj o tom, že na odkupovaném bytu bude zřízeno zástavní právo, výše zajištěné částky, údaj o tom, že jde o částku maximálně do výše kupní ceny bytu, a ve prospěch, které banky (97/Z4/09),

- jméno a příjmení držitele průkazu ZTP, číslo průkazu ZTP a ulice, kde má držitel průkazu vyhrazené parkovací stání (číslo usnesení rady 074/04/09, 075/04/09, 076/04/09,... a další),

- jméno a příjmení, informace o ZTP a ulice, kde má držitel průkazu vyhrazené stání (125/06/09, 126/06/09, ...a další),

- jméno a příjmení nájemce bytu, adresa a číslo bytu, případně též výši nájemného a jméno a příjmení dosavadního nájemce bytu (050/02/09, 113/05/09... a další),

- jméno a příjmení a adresa bydliště nájemce nebytového prostoru, adresa pronajímatelého nebytového prostoru a částka nákladů za rekonstrukci nebytového prostoru provedenou nájemcem (045/02/09),

- jméno a příjmení, adresa a číslo bytu a informace, že bude prodán stávajícímu nájemci a případně kupní cena (221/08/09, 222/08/09... a další),

-jméno a příjmení ubytovaného, adresa ubytovny, doba ubytování a výše nájemného za ubytování (056/02/09, 091/04/09, 248/10/09),

-jména a příjmení nájemců a adresa pronajatého nebytového prostoru, pozemku nebo bytu, případně též uvedení doby a výše nájmu (108/0/509, 109/05/09, 110/05/09,... a další),

-jméno a příjmení původního nájemce bytu a nového nájemce bytu, adresa a číslo bytu (187/07/09),

-jméno a příjmení osoby, které bude byt prodán, adresa a číslo bytu, a informace o tom, že by je prodáván stávajícímu nájemci nebo nejvyšší nabídce (189/0709 190/0709),

-jméno a příjmení nájemce bytu v Domě s pečovatelskou službou a číslo bytu(202/08/09),

-jméno a příjmení nabyvatele pozemku nebo garáže a identifikace pozemku nebo garáže a případně cena (081/04/09, 207/08/09, a další),

-jméno a příjmení dlužníka, informace o prominutí dluhu a o uzavření nové nájemní smlouvy, délce a výši nájmu, adresa a číslo bytu (214/08/09),

-jméno a příjmení a informace o dohodě o splátkách na vyúčtování a adresa a číslo bytu (436/17/09),

-jméno a příjmení, informace o zřízení věcného břemene a identifikace pozemku (398/16/09),

-jméno a příjmení vlastníka bytové jednotky, adresa a číslo bytu a identifikace převáděného pozemku (471/18/09, 472/18/09, a další),

a to bez souhlasu subjektu údajů.

/zkráceně uvedeném pod bodem III. žaloby/.

Žalobce tvrdí, že zveřejněním shora uvedených údajů nespáchal uvedený správní delikt a namítá, že

1) údaje zpracovával v souladu s důvody a účelem ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů; podstatná část těchto údajů měla navíc být přístupná na katastru nemovitostí, kde si je může dohledat každý, nehledě na fakt, že žalobce tyto údaje natolik anonymizoval, že o přesném určení subjektu nelze vůbec uvažovat;

2) postupoval v souladu s ust. § 36 a § 8 písm. e) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, v platném znění (dále jen „zákon o hlavním městě Praze“) a dále ust. § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) a s touto argumentací se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal toliko tak, že je irelevantní, neboť účelem zveřejnění nebyl postup podle zákona o ochraně osobních údajů a dále, že výjimku uvedenou v ust. § 5 odst. 7 tohoto zákona (zřejmě míněn zákon č. 106/1999 Sb.) nelze aplikovat, aniž by uvedl důvody, které žalovaného k tomuto rozhodnutí vedly;

3) odkazy žalovaného na vlastní stanoviska č. 2/2004 a č. 1/2007, kdy tyto nejsou právním pramenem a tudíž nemohou být ani právně závazné, není relevantní, nadto v nich spatřuje spíše tendenci k omezení ochrany osobních údajů na úkor zásady veřejnosti státní správy a samosprávy. Tato stanoviska respektují pojem povinného orgánu podle ust. § 2 odst.

1 a 2 zákona č. 106/1999 Sb., přičemž dále uvádí, že povinný subjekt musí před podáním informace zvážit, zda se nejedná o zásah do soukromí obecně, či zda se na něj nevztahuje ochrana podle výše uvedených právních předpisů. Je zde tedy širší prostor pro uvážení správního orgánu, zda jde či nejde o zásah do soukromí a zda lze požadovanou informaci poskytnout a není zde již absolutní zákaz poskytování osobních údajů, jak tomu bylo v již změněném ust. § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nezbytnou zákonem požadovanou potřebu redukce a anonymizace zveřejněných osobních údajů pak žalobce dodržel;

4) ačkoliv napadené rozhodnutí žalobci vytyká rozpor jeho jednání s ust. § 5 odst. 1 písm. f) a ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů (tedy, že osobní údaje zpracoval v rozporu s účelem jejich zpracování), toliko konstatuje porušení zákona, aniž by se dostatečně určitě a srozumitelně vypořádalo s tím, v čem předmětné zpracování neodpovídalo účelu zpracování, v čem rozpor se zákonem spočívá a kde je ona pomyslná hranice účelu zpracování osobních údajů.

5) usnesení zveřejnil v souladu s ust. § 8 písm. e) zákona o hlavním městě Praze. Osobní údaje v nich uvedené sice anonymizoval jen v minimálně nezbytné míře, ovšem tak, aby nemohl být stížen sankcí za správní delikt. Plné znění těchto usnesení je pak v souladu s citovaným ustanovením zákona přístupno toliko okruhu osob, které mají s ohledem na jejich (alespoň formální) pouto k městské části právo získat plnou sumu informací. Pokud napadené rozhodnutí vytyká žalobci nedostatečnou míru anonymizace a zveřejnění na internetu považuje za zveřejnění širokému okruhu osob, pak by jistě mělo poměřovat i míru anonymizace zveřejněných údajů v rámci širokého okruhu osob (internet) a okruhu osob s poutem k městské části (plná míra informace). Pokud by pak dotčené osobní údaje byly nadány takovou mírou konkretizace k určitým subjektům, jak tvrdí žalovaný, pak tato míra je smysluplná a rozpoznatelná toliko vůči okruhu osob s poutem k městské části, kteréžto však právo na plnou míru informací mají. Žalobce nesporně údaje upravil, resp. anonymizoval, a v tomto případě se nelze natolik restriktivně upínat k ochraně osobních údajů a tento pojem vykládat maximálně extenzivně, jak činí žalovaný, jinak by totiž ochrana jedné práv byla upřednostněna na úkor práv jiných (existenci tohoto rozporu práv a právem chráněných zájmů ostatně připustil i žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 9 odst. 4);

6) napadené rozhodnutí popírá závěr, že osoba, která jedná s obcí a chystá se s ní vstoupit do právního vztahu, zejména pokud jde o dispozice s nemovitým majetkem, musí být srozuměna s tím, že z důvodu transparentnosti bude tato skutečnost zveřejněna (zpřístupněna). Žalobce sám však tento závěr považuje za správný, zejména v případech, jejichž předmětem není rovnocenné (resp. odpovídající) plnění, neboť právě tehdy jsou dotčené subjekty příjemci veřejných prostředků a musí počítat s tím, že dojde ke zveřejnění určitých údajů týkajících se jejich osoby;

7) žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně argumentuje, že se v posuzovaných případech nejednalo o poskytnutí finančních prostředků s odkazem na ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť toto ust. se netýká pouze poskytnutí finančních prostředků, nýbrž veřejných prostředků, což je pojem značně širší, a tak je podle žalobce argumentace právě tímto ustanovením přílehlavá a relevantní.

8) V závěrečném bodu žalobce shrnuje argumentaci, tak, že zpracoval osobní údaje dotčených subjektů v souladu s ust. § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů tedy provedl zpracování osobních údajů nezbytné pro dodržení povinnosti správce. Touto

povinností byla povinnost dle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, na jejímž základě byl žalobce povinen poskytnout základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Tyto osobní údaje žalobce poskytl v souladu se zákonem, nadto ještě ve formě, která tendovala k anonymizaci takto poskytnutých osobních údajů, aby byla zachována ustanovení zákona o ochraně osobních údajů. Anonymizace osobních údajů byla natolik silná, že identifikaci konkrétních osob na základě takto poskytnutých údajů připadá v úvahu pouze u úzkého okruhu osob, a to pouze za existence znalosti dalších informací, a to osob majících vztah k dotčené městské části, což jsou ovšem osoby, které mají právo na plnou míru informací dle § 8 písm. e) zákona o hlavním městě Praze. Žalobce má proto za to, že jednal v souladu se zákonem a nemůže být založena jeho odpovědnost za správní delikt.

Závěrem navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Předseda Úřadu dne 28.2.2011 doručil Městskému soudu v Praze vyjádření k žalobě, v němž uvádí, že žalobce fakticky opakuje argumenty, které uplatnil již v průběhu správního řízení a s nimiž se již řádně vypořádal v odůvodnění rozhodnutí. Má za to, že plně dostal svým povinnostem vyplývajících ze správního řádu. Z hlediska skutkového stavu pod bodem II opakuje souhrn zjištění, co všechno bylo prokázáno, že žalobce zveřejnil na webových stránkách městské části a jak z pořízených důkazních prostředků, tak i z vyjádření žalobce v rámci správního řízení a samotné žaloby je zřejmé, že žalobce zmíněné údaje zveřejnil bez souhlasu dotčených osob, což ani sám nepopírá. Argumentace žalobce se vztahuje toliko k právnímu hodnocení skutku.

K argumentaci uvedené v rozhodnutích k jednotlivým bodům žaloby dodává:

1) S odkazem na ust. § 4 písm.c) zákona o ochraně osobních údajů a důvodovou zprávu k tomuto ustanovení je údaj anonymní pouze tehdy, jestliže není žádný z jeho příjemců schopen jej k subjektu údajů vztáhnout, z hlediska příjemců dat tak údaj buď anonymizovaný je anebo není. V daném případě došlo k restrikci širě dat, potažmo příjemců, kteří jsou sto konkrétní údaj se subjektem údajů spojit, to však není nijak významné, neboť zveřejněná data zůstávají osobními údaji, tzn. existuje určitá skupina příjemců, kteří jsou schopni je přiřadit ke konkrétním fyzickým osobám. Bez významu není, že účelem uvedení těchto dat v zápisech bylo právě identifikovat fyzické osoby účastnící se konkrétních událostí. Z toho vyplývá, že na daný případ je namísto aplikovat zákon o ochraně osobních údajů a jím poskytovanou ochranu. Žalobce si pak protirečí, když konstatuje, že zveřejněné údaje nejsou vůbec osobními údaji (o přesné určitelnosti nelze vůbec uvažovat) a současně dodává, že osobními údaji jsou jen pro okruh subjektů ve smyslu § 8 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Pokud jde o argumentaci ohledně některých zveřejněných údajů v katastru nemovitostí, žalovaný tuto považuje za zcela irrelevantní, když pro žalobce ohledně zpřístupňování zápisů obsahujících osobní údaje platí limity vyplývající z čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, resp. z čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (konkrétní zmocnění ke zveřejnění takových zápisů obsahuje § 8 písm. e) a § 9 zákona č. 131/2000Sb. a pokud žalobce takové údaje zpřístupnil mimo rámec těchto ustanovení, pak jednal v rozporu s ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů a zpracovával osobní údaje mimo účel vyplývající z právního předpisu.

Nesouhlasí s tvrzením žalobce, že zúžil okruh příjemců, kteří jsou sto zveřejněné údaje si spojit s konkrétní osobou a naopak má za to, že je zde nesoulad mezi množinou subjektů dle § 8e zákona o hlavním městě Praze a subjektů schopných identifikovat subjekt údajů.

2) K argumentaci žalobce, že postupoval podle § 36 a § 8 písm.e) zákona o hlavním městě Praze a taktéž podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, a odkazu na ust. § 5 odst. 7 zákona č. 106/1999Sb.(v žalobě pravděpodobně nesprávně označenému č. 101/2000Sb.), poukazuje na to, že předmětem správního řízení s žalobcem nebylo zveřejnění záměru podle § 36 zákona o hlavním městě Praze, nýbrž zveřejnění usnesení, resp. zápisů obsahující usnesení orgánů městské části. Zpřístupňování těchto zápisů upravuje § 8 písm. e) uvedeného zákona a z něj jasně vyplývá, že způsobem zveřejnění, jaký zvolil žalobce, došlo k překročení žalobcova zákonného zmocnění, neboť nad tento rámec mohou informace v anonymizované podobě získat jen osoby na základě individuální žádosti za předpokladu, že prokáží zájem takovými informacemi disponovat, který převyšuje obecný zájem na ochraně soukromí osob uvedených v zápisu.

S odkazem na stanovisko 2/2004 nezpochybňuje, že např. u prodeje a dispozic s majetkem obce (městské části) musí být smluvní partner ve smlouvě i v zápise přesně identifikován a v určitých případech (§ 5 odst. 2 písm.a),b) zákona o ochraně osobních údajů) lze zpracovávat jeho osobní údaje i bez jeho souhlasu. Při zveřejňování zápisů z jednání zastupitelstva či městské rady na internetu, v tisku nebo v jiných médiích však dochází ke zveřejňování informace obsahující osobní údaje neomezenému okruhu osob a povinností žalobce je pro tento případ zajistit dodržování zákona o ochraně osobních údajů a tyto údaje anonymizovat. Zveřejnění osobních údajů představuje samostatný účel zpracování, musí se opírat o samostatný titul, tj. důvod předvídaný v § 5 odst. 2 písm.a) až g) zákona o ochraně osobních údajů, v daném případě žádný z nich nebyl dán, a jinak lze takového údaje zveřejnit pouze se souhlasem dotčených osob, tedy subjektů, jichž se údaje týkají. Jelikož žalobce takovým souhlasem nedisponoval, a přesto osobní údaje, které oprávněně zpracovával k jinému účelu, zveřejnil, jednal v rozporu s ust. § 5 odst. 1 písm.f) zákona o ochraně osobních údajů.

3) K argumentaci žalobce, že stanoviska žalovaného nejsou „pramenem práva“, jakož i argumentaci změnou zákona č. 106/1999Sb., konstatuje, že aplikace ust. § 5 odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím (v žalobě zřejmě omylem uvedena podle zákona o ochraně osobních údajů) na zveřejnění údajů v rozsahu a kvalitě, jak je zveřejnil žalobce, nepřichází v úvahu, neboť podle tohoto ustanovení může povinný subjekt zveřejnit další informace pouze pokud to není v rozporu s výjimkami uvedenými v zákoně o svobodném přístupu k informacím a jednou z výjimek je právě ust. § 8a, které při poskytování osobních údajů odkazuje na zákon o ochraně osobních údajů. Povinností dle § 5 odst. 2 písm.a) zákona o ochraně osobních údajů pak není ani povinnost odpovědět na žádost dle zákona č. 106/1999Sb.-, protože platí omezení dle § 8a (viz stanovisko ÚOOÚ č. 1/2007). Navíc ust. § 5 odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím zakládá pouze možnost, ne povinnost a i proto nelze výjimku podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů aplikovat.

K argumentaci, že stanoviska žalovaného nejsou právním pramenem uvádí, že nic podobného nikdy netvrdil. Stanoviska jsou toliko deklarací jeho postoje k určité otázce, jimiž dává na srozuměnou, jak bude napříště v podobných případech postupovat, neboť takový postup je běžný při činnosti správních orgánů a je žádoucí zejména z hlediska právní jistoty. S ohledem na uvedené neshledává v této námitce žalobce žádný smysl. Stanovisko č. 2/2004 bylo vypracováno v součinnosti s Ministerstvem vnitra, žalovanému není známo, že by je tento orgán při své dozorové činnosti nezohledňoval, tzn., že tvrzení žalobce o hrozbě (volbě) sankce z jedné nebo druhé strany není pravdivé.

4) K otázce právního titulu podle § 5 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů poznamenává, že toto ustanovení žalobce nesprávně interpretuje; toto ustanovení zakládá

možnost zpracovávat osobní údaje za předpokladu, že byly zveřejněny v souladu se zvláštním předpisem, kterým je v tomto případě zákon č. 46/2000 Sb. o vydávání periodického tisku). Navíc v tomto směru platí, že ani pro tento případ není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů a tudíž podmínky pro možnost aplikace tohoto ustanovení naplněny nebyly. Kalkulace žalobce s tím, že v budoucnu budou některé ze zveřejněných údajů obsaženy v katastru nemovitostí je naprosto irelevantní.

5) Za zcela nesprávné tvrzení považuje, že zjednodušením původně shromážděných dat se zúžil okruh příjemců, kteří jsou s to zveřejněné údaje spojit s konkrétním subjektem údajů do takové míry, že jejich množinu lze podřadit pod osoby oprávněné nahlížet do rozpočtu a závěrečného účtu městské části, do usnesení rady atd., tedy že jednal podle § 8 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. V rámci množiny osob vymezených tímto ustanovením je totiž jistá část těch, které zveřejněná data nejsou s to vztáhnout ke konkrétní osobě, ovšem i skupina osob, které nejsou starší 18 let nebo nejsou občany městské části, anebo cizími státními příslušníky atd., a které přesto jsou s to tyto údaje k určitému subjektu vztáhnout. Tudíž je zde nesoulad mezi množinou oprávněných subjektů.

Argumentaci žalobce, že je třeba poměřovat ochranu soukromí v širším zákonném rámci tak, aby ochrana jedněch nebyla upřednostňována na úkor práv jiných, žalovaný souhlasí s tím, že i v tomto případě dochází ke kolizi dvou základních lidských práv a svobod. Obecně je třeba v případě takové kolize postupovat na základě tzv. testu poměrování cíle a prostředků (např. rozhodnutí Ústavního soudu Pl. ÚS 4/94) a hledat odpověď na to, které právo je oním „lepší právem“ respektive, které má v dané chvíli přednost. To platí pouze tehdy, jestliže pro daný případ normy jednoduchého práva nehovoří dostatečně jasně, anebo vůbec danou věc neřeší, respektive řeší ji užitím neurčitého právního pojmu, na něž je vázáno správní uvážení. V daném případě se o takovou situaci nejedná, jelikož na základě běžných interpretačních metod lze v textech jednoduchého práva nalézt odpověď jasnou na to, zda je posuzované zpracování ve formě jakou jej žalobce prováděl legální či nikoliv. Žalobce je ve své činnosti při výkonu přenesené působnosti, což je tento případ, limitován ve smyslu čl. 2 odst. 3 ústavy České republiky.

6) K námitce, že osoba vstupující do právního vztahu s obcí, zejména pokud jde o dispozice s nemovitým majetkem musí být srozuměna s tím, že z důvodu transparentnosti bude tato skutečnost případě i další skutečnosti (např. i o jejím soukromém životě) zveřejněna zejména v případech, kdy obec vystupuje v asynallagmatických závazkových právních vztazích, není správný, neboť podle ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím má sice obec informační povinnost, ovšem i tato se musí pohybovat v mezích stanoveným zákonem o ochraně osobních údajů. Tento argument tak nelze použít jako faktor snižující ochranu subjektu údajů pro tento případ.

Neexistuje ani žalobcem naznačený konflikt, kdy si žalobce musí vybrat, zda bude sankcionován ze strany Ministerstva vnitra, anebo žalovaného, jak již bylo zmíněno shora.

Ust. § 36 zákona o hlavním městě Praze, k němuž se vztahují stanoviska Ministerstva vnitra č. 46/2009 a č. 42/2009, se vztahuje na povinnost zveřejnit záměr disponovat s majetkem městské části, a to za účelem, aby se k danému záměru mohli občané vyjádřit. Žádné jiné ustanovení předmětného zákona nebo jiného právního předpisu však neukládá obci, respektive městské části povinnost zveřejnit následně údaje v rozsahu a kvalitě, jak učinil žalobce o tom, že se záměr realizoval, navíc i v případě zveřejnění záměru jako předběžné informace, na jejímž základě mohou zájemci případně ve stanovené lhůtě předepsaným způsobem reagovat, platí povinnost vyjádřená v § 5 odst. 1 písm. d) zákona o

ochraně osobních údajů, tedy že údaje dotčených osob mohou být zveřejněny pouze pokud je to k naplnění této povinnosti nezbytné a vždy musí být uvedeny v nezbytném rozsahu.

Argumentace žalobce ust. § 36 zákona o hlavním městě Praze je ve vztahu k části zveřejněných usnesení irelevantní i proto, že věci, jichž se usnesení týkají, vůbec nelze vztáhnout pod okruh případů vymezených uvedeným ustanovením, neboť nejde o dispozice s nemovitým majetkem, nemohlo mu tedy vzniknout oprávnění zveřejnit zápisy, respektive usnesení způsobem, který učinil.

Současně má za to, že na základě uvedeného ustanovení nesvědčilo žalobci právo zveřejnit v jím zpřístupněné podobě předmětná usnesení ani pro případy majetkových dispozic, jelikož zmocnění plynoucí z ust. § 36 zákona v hlavním městě Praze se vztahuje pouze na zveřejnění informací o záměrech, které by se měli realizovat v budoucnu a nikoliv na zveřejnění informací ohledně jejich uskutečnění. Po realizaci záměrů je možné zápis z jednání zastupitelstva, usnesení zastupitelstva a zápis o jednání rady a usnesení rady o tom, že a jakým způsobem se realizovaly, zpřístupnit neomezenému počtu příjemců pouze v anonymizované formě mezích ust. § 8a zákona o hlavním městě Praze, v limitech v zákona na ochranu osobních údajů, anebo v plném rozsahu osobám vymezeným v § 8 odst. 1 písm. e) zákona o hlavním městě Praze.

Žalobcem provedené zpracování osobních údajů v podobě zveřejnění shora uvedených údajů (v rámci příslušných usnesení) subjektu údajů za účelem transparentnosti dispozic s majetkem městské části je zpracováním osobních údajů mimo zmocnění založená žalobci právními předpisy.

V daném případě tak nepřicházelo v úvahu postupovat podle § 36 zákona o hlavním městě Praze a jediným možným způsobem zveřejnění příslušných zápisů byl postup v mezích nastavených právě ust. § 8 písm. e) zákona o hlavním městě Praze za spolupůsobení zákona č. 101/2000 Sb., respektive bylo možné tyto písemnosti zveřejnit pouze v anonymizované podobě, ledaže by všechny dotčené subjekty dali ke zveřejnění souhlas.

7),8) K argumentaci, že bylo možno postupovat podle § 8b) zákona o svobodném přístupu k informacím uvádí, že ze stejného důvodu, z jakého není možná argumentace ust. § 36 k části zápisů, je irelevantní i argumentace žalobce, že údaje byly zveřejněny za účelem plnění povinnosti podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť aplikace tohoto ustanovení nepřichází v některých případech z povahy věci v úvahu, a to ani analogicky, jelikož zde nedochází k poskytování finančních prostředků třetím osobám. Ovšem ani v případech, kdy by- i když pouze nepřímo- k poskytování finančních prostředků třetím osobám došlo, není aplikace možná, neboť nejde o poskytování veřejných prostředků ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. V žádném ze zápisů /zveřejněných usnesení žalobce výši poskytnutých veřejných prostředků neuvádí. Uvedené zde jsou pouze ceny prodejní a nikoliv např. rozdíl mezi prodejní cenou a běžnou tržní cenou v dané lokalitě (totéž i u nájemného) a z tohoto důvodu má argumentaci tímto ustanovením za účelovou. Závěr žalobce, že jím provedené zpracování osobních údajů bylo tak zpracováním osobních údajů na základě § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů nelze přijmout, tuto výjimku nelze aplikovat.

Replika k vyjádření žalovaného k žalobě nebyla podána.

Při jednání dne 12.9. 2013 oba účastníci setrvali na svých písemných podáních. Zástupce žalobce trval na tom, že se zveřejněním údajů nedopustil porušení zákona na

ochranu osobních údajů. Zveřejněním v případech, kde byly uvedeny pouze iniciály neporušil zákon, v případech, kdy byla uvedena jména i příjmení, byla tato forma dostatečnou tak, jak je zavázán zákonem o svobodném přístupu k informacím.

Zástupce žalovaného uvedl, že v daném případě není spor mezi stranami, že došlo ke zveřejnění osobních údajů, a to i v případech, kdy byly zveřejněny toliko iniciály, neboť osoba takto označená byla určitelná. Zákon pak řeší rozpor práva na informace a na ochranu soukromí tak, že není-li dán titul pro zpracování osobních údajů, nemůže je správce zpracovávat. Správce musí disponovat určitým právním titulem pro takové zpracování. Takovým právním titulem ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) může být plnění úkolů, nebo povinností správce, jímž je nadán ze zákona. Rámec ustanovení § 8 nyní písm. e) zákona o hlavním městě Praze však byl překročen, neboť došlo ke zveřejnění osobních údajů širšímu okruhu osob, než jak je vymezen v tomto ustanovení a neexistuje ani žádný další jiný důvod. Nepřípadně se žalobce odvolával na ustanovení § 36 zákona o hlavním městě Praze, neboť v daném případě nešlo o zveřejňování návrhu ve smyslu tohoto ustanovení; rovněž zákon č. 106/1999Sb. v ustanovení § 8 písm. e) odkazuje na omezení, které zakládá právě zákon na ochranu osobních údajů č. 101/2000Sb. Nejde ani výjimku dle ustanovení § 8b zákona č. 106/1999Sb., neboť nebyly informace zveřejněny v určitém tvaru tak, jak toto ustanovení vymezuje.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je z části důvodná.

Městský soud v Praze, vázán žalobními důvody, posoudil věc takto:

Žalobce v prvním odstavci žaloby/**body 1) a 2) shora/** předně obecně, bez konkrétního vymezení namítá, že při zveřejňování údajů zpracovával údaje v souladu s důvody a účelem k tomu určeným. V návaznosti na to tvrdí, že podstatná část měla být navíc přístupná v budoucnu na katastru a že údaje anonymizoval v dostatečné míře, nadto postupoval podle ust. § 36 a § 8 písm.e) zákona o hlavním městě Praze.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 21.12.2009 zahájil na podnět žalovaný se žalobcem správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů a vyzval žalobce k předložení souhlasu R.S., A.P. a I.E. se zveřejněním jejich osobních údajů. Žalobce požadovaný doklad nepředložil a ve vyjádření ze dne 5. ledna 2010 namítl, že pokud jde o zápisy z jednání rady z 12. srpna 2009 usnesením doporučil zastupitelstvu schválit prodejní ceny pozemků a bytů na adrese K. X, adresy nájemních bytů, čísla bytů, kupní ceny bytu nejsou osobní údaj a podle § 36 zákona o v hlavním městě Praze na povinen zveřejnit veškeré záměry o prodeji nemovitého majetku na úřední desce a podle § 26 odst. 1 správního řádu obsah úřední desky zveřejňuje i způsobem umožňujícím dálkový přístup. Poukázal na to, že nájemce bytu nemusí mít trvalé bydliště v nájemním bytě, proto také trvalé bydliště zveřejněno nebylo, lze v tom vidět pouze o shodu okolností, následně budou údaje přístupné na Katastru nemovitostí. Dalším důvodem zveřejnění jména kupujících byla žádost o podání informace paní R.B. dle zákona č. 106/1999Sb., když podle § 5 odst. 3 pak do 15 dnů od poskytnutí informace na žádost tyto informace mají být zveřejněny způsobem umožňujícím dálkový přístup. Veškeré údaje byly pak dojednány na jednání zastupitelstva, které je veřejné a záležitosti týkající se prodeje

majetku jsou sledovány, a proto musí být transparentní při realizaci jejich prodejů, zvláště v případě prodeje osobám, které by byly nebo jsou v jakémkoliv právním vztahu k Úřadu městské části je nutno nevyvolat žádné pochybnosti; až po vkladu kupní smlouvy do katastru budou teprve zveřejněny úplné osobní údaje v katastru. Má proto za to, že nedošlo ke spáchání správního deliktu.

Dne 4.2.2010 na základě prověření internetových stránek žalobce zahájil Úřad správní řízení ze spáchání správního deliktu podle stejného ustanovení zákona o ochraně osobních údajů pro další zjištěná pochybení a rozhodnutím ze dne 5.2.2010 zn. SPR-6878/09-12 obě správní řízení spojil. K oznámení z 4. února 2002 a spojení věcí žalobce opět reagoval tak, že veškeré zveřejněné zápisy z jednání rady městské části a z jednání zastupitelstva konaných v roce 2009 neshledal v rozporu se zákonem. Zveřejnění dle ust. § 36 zákona o hlavním městě Praze musí obsahovat podstatné náležitosti zamýšleného smluvního vztahu, jak vyplývá například ze stanoviska odboru kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra číslo 42/2009 a číslo 46/2009. Podstatnou náležitostí při záměru prodat majetek konkrétní osobě je její přiměřená identifikace, v tomto případě jméno a příjmení a ne už např. plné datum narození nebo adresa trvalého bydliště. I kdyby tento argument neobstál, prodej jednotlivých bytových jednotek je poskytnutím veřejných prostředků, byty se prodávají za cenu nižší, než je cena tržní a tento rozdíl představuje „poskytnutí veřejných prostředků“ podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím a podle tohoto ustanovení (odst. 1 a 3) může správce údajů poskytnout „základní osobní údaje“. Povinnost zveřejnit záměr na úřední desce není časově omezená, co do délky trvání účel tohoto zveřejnění by mohl zaniknout; zveřejnění je založeno na principu publicity veřejné správy, její povinnosti je nakládat s veřejnými prostředky transparentním a veřejně kontrolovatelným způsobem. Nabývá-li někdo majetek od obce musí být předem srozuměn s tím, že bude toto nabytí veřejně známé.

Soud s ohledem na uvedené námitky v průběhu řízení i obsah dalších částí žaloby a vydaných rozhodnutí má za zřejmé, že žalobce předně zpochybňuje závěr Úřadu (potažmo předsedy Úřadu), jímž jako jednání v rozporu se zákonem na ochranu osobních údajů bylo kvalifikováno zveřejnění zápisů z jednání zastupitelstva /či rady/, dle nichž bylo v samostatné působnosti městské části rozhodnuto o prodeji bytů a pozemků (který následně může najít odraz v kataru nemovitostí) popř. o pronájmu majetku svěřeného do hospodaření městské části, nebo vymáhání pohledávky a pod. (§ 34 a násl. zákona o hlavním městě Praze). Jak vyplývá z rozhodnutí Úřadu ze dne 4.3.2010 pod zn. SPR-6878/09-16 postihované jednání žalobce bylo vymezeno výroky v samostatných odstavcích (str. 2 a 3 tohoto rozsudku) a kvalifikováno jako porušení povinnosti zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny, stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, neboť (i šlo-li o jednání spočívající v nakládání s majetkem svěřeným městské části), byl žalobce podle Úřadu *oprávněn zpracovávat osobní údaje za účelem uzavření a plnění smluv, parkovacích míst atd., a to včetně projednání těchto věcí na zastupitelstvu a radě, ale již nedisponoval zmocněním vyplývajícím přímo ze zákona zpracovávat tyto údaje za účelem zveřejnění, resp. pod původní účel zpracování nespadá zveřejňování údajů jako způsob zpracování osobních údajů. Ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. stanoví obecnou povinnost nezasahovat do soukromí zpracováním osobních údajů pro jiný než zákonem stanovený účel, údaje lze zpracovávat tak jen v souladu s účelem, ke kterému byly shromážděny, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů souhlas. Zveřejnění osobních údajů jako součásti zápisu z jednání rady a zastupitelstva není zpracování v souladu s původním účelem zpracování, ke kterému byly tyto údaje shromážděny. K novému účelu tj. zveřejnění zápisu jednání rady a zastupitelstva bylo nutno posoudit, zda bylo nutno k tomuto jinému účelu zpracování vyžadovat souhlas subjektu údajů, anebo zda lze aplikovat některou z výjimek ust. § 5 odst. 2 písm. a) až g). Podle Úřadu žalobce disponoval oprávněním zpracovávat tyto*

údaje za účelem projednání v zastupitelstvu a radě, nikoliv však k tomu, aby tyto údaje zveřejnil.

Ke stejnému závěru dospěl i předseda Úřadu, když uzavřel, že *způsobem zveřejnění umožňujícím přístup k osobním údajům v zápisech došlo ze strany žalobce k překročení zákonného zmocnění; žalobce podle něho nedisponoval souhlasem dotčených subjektů a přesto osobní údaje zpracovávané jím k jinému účelu (k vyhotovení smluv a projednání na zasedání rady a zastupitelstva) zveřejnil, a tento postup byl proto shledán v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů.*

I z další argumentace žalobce **/vymezené v bodě 4) a 5)/** plyne, že svoji obranu staví na tom, že účel zpracování (alespoň pokud jde o nakládání s nemovitým majetkem) byl jeden a týž, totiž postup předně podle ust. § 36 zákona o hlavním městě Praze, podle něhož *„(1) Záměry hlavního města Prahy nebo městských částí prodat, směnit nebo darovat nemovitý majetek, pronajmout jej nebo poskytnout jako výpůjčku hlavní město Praha nebo městská část zveřejní po dobu nejméně 15 dnů před schválením v orgánech hlavního města Prahy nebo v orgánech městských částí vyvěšením na úřední desce ^{11a)} Magistrátu hlavního města Prahy nebo na úřední desce úřadu městské části, aby se k nim mohli zájemci vyjádřit a předložit své nabídky. Záměr může hlavní město Praha nebo městská část zveřejnit způsobem v místě obvyklým. Pokud hlavní město Praha nebo městská část záměr nezveřejní, je právní úkon od počátku neplatný.*

(2) Při úplatném převodu majetku se cena sjednává zpravidla ve výši, která je v daném místě a čase obvyklá, nejde-li o cenu regulovanou státem. Odchylka od ceny obvyklé musí být zdůvodněna.“

Žalobce proto považuje závěr obou správních orgánů o rozdílném účelu zpracování údajů za nesrozumitelný a závěr o porušení povinnosti dle § 5 odst. 1 písm.f) zákona o ochraně osobních údajů za nezákonný; má za to, že zpracovává-li údaje za účelem např. uzavření smluv a je-li povinen takové záměry zveřejnit na úřední desce, informace na úřední desce je pak podle odkazu na správní řád povinen zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup, nejde o jiný účel zpracování. Soud v této právní otázce přisvědčuje žalovanému, neboť jeho závěr vychází s pojmu „zpracování“ vymezeného zákonem č. 101/2000Sb. o ochraně osobních údajů. V ust. § 4 písm.e) je pro účely tohoto zákona pojem zpracování vymezen tak, že je *„zpracováním osobních údajů jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace,“* pod písm. f) *shromažďováním osobních údajů systematický postup nebo soubor postupů, jehož cílem je získání osobních údajů za účelem jejich dalšího uložení na nosič informací pro jejich okamžité nebo pozdější zpracování“.*

Tvrzení žalobce, že jeho postup byl postupem podle ust. § 36 zákona o hlavním městě Praze pak samo o sobě obstát nemůže. Žalobce neuvádí konkrétně které z vytčených zápisů zastupitelstva či rady se měly týkat předběžného vymezení „záměru“ určitým způsobem naložit s majetkem svěřeným městské části (po němž mělo následovat teprve vyvěšení tohoto záměru na úřední desku) a nebrojí konkrétně proti skutkovému závěru správních orgánů, že v daných případech nešlo o „zveřejnění záměru“ ve smyslu uvedeného ust. § 36 zákona o hlavním městě Praze, ale že šlo o zveřejnění následné fáze tohoto procesu, tedy již samotného schválení prodeje, pronájmu a pod. orgánem městské části (to vše za situace, kdy

nikoli všechny vytčené zveřejněné zápisy se týkaly předmětného způsobu hospodaření s majetkem). Ze samotného slovního obratu užitého ve vymezení jednání ve výroku rozhodnutí Úřadu, např. „...osoby, které bude byt prodán“ nelze usuzovat na pouhý „záměr“, v průběhu řízení pak žalobce k žádnému z vytčených zápisů nedoložil, že šlo o zveřejnění pouhého záměru, nikoli již zápisu, jímž byl prodej, popř. nájem a pod. schválen, ale zůstal jak shora uvedeno v rovině toliko argumentace právní nikoli skutkové. Úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že *neshledal důvodnou argumentaci ust. § 36 zákona o hlavním městě stran zveřejnění záměru o prodeji nemovitého majetku na úřední desce, neboť žalobce podle něj spojuje dva rozdílné účely zpracování. Ze spisového materiálu je nepochybné, že osobní údaje byly zveřejněny v zápisech z jednání rady a zastupitelstva, která již z logiky věci a běhu času již proběhla, přičemž ani jedno z usnesení se netýká schválení záměru něco prodat nebo pronajmout, ale již schválení konečného rozhodnutí tak učinit (podle §36 odst. 1 zákona č. 131/2000Sb. musí být záměr zveřejněn 15 dní před jeho schválením orgánem městské části, zde je zveřejňováno již ono schválení ...);...lze podotknout, že na část usnesení se ust. § 36 zákona č. 131/2000Sb. ani nevztahuje, neboť se nejedná o prodej nebo pronájem nemovitého majetku. Současně ani z ust. § 36 uvedeného zákona nelze dovodit povinnost zveřejnit osobní údaje osoby, které bude nemovitost prodána nebo pronajata, ale pouze záměr s konkrétní nemovitostí majetkově disponovat...*“ K tomu odkazuje na stanovisko číslo 1/2010). Soud proto neshledal závěr správních orgánů, jímž jeho obranu odkazem na ust. § 36 zákona o hlavním městě Praze odmítly, v rozporu se zákonem. Ze zápisů se podává, že např. „ZMČ schvaluje prodej bytu č.“, např. usnesení zastupitelstva č. 18/Z1/09, č.66/Z3/09).

Žalobce namítal současně **/z částí v bodech 1),3), 5) a 8)/**, že údaje dostatečným způsobem anonymizoval a že identifikace konkrétních osob na základě zveřejněných údajů nepřipadá v úvahu, a pokud snad ano, tak jen u úzkého okruhu osob a při existenci znalosti dalších informací, a to osob, které mají k městské části vztah, tj. ve smyslu ust. § 8 písm.e) zákona o hlavním městě Praze mají právo na plnou míru informací.

Podle ust. § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů je *osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímou identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu;* podle písm. c) *anonymním údajem takový údaj, který buď v původním tvaru nebo po provedeném zpracování nelze vztáhnout k určenému nebo určitelnému subjektu údajů. Podle písm.l) je zveřejněným osobním údajem osobní údaj zpřístupněný zejména hromadnými sdělovacími prostředky, jiným veřejným sdělením nebo jako součást veřejného seznamu.*

Při hospodaření s majetkem (§ 34 a násl., § 89 zákona o hlavním městě Praze) mj. podle ust. § 35 odst. 4 „*Hlavní město Praha a městské části jsou povinny trvale sledovat, zda dlužníci včas a řádně plní své závazky, a zabezpečit, aby nedošlo k promlčení nebo zániku práv z těchto závazků vyplývajících*“. V rámci plnění této povinnosti zastupitelstvo městské části (č. usnesení 10/Z 1/09, 11/Z1/09, 13/Z1/09,14/Z1/09,15/Z1/09,46/Z2/09) rozhodlo o odpisu pohledávky, popř. poplatku z prodlení. Z výroku rozhodnutí Úřadu vyplývá, že žalobce se měl porušení zákona o ochraně osobních údajů dopustit tím, že v uvedených případech na svých webových stránkách zveřejnil osobní údaje uvedené v zápisech ze zasedání zastupitelstva a rady městské části v rozsahu :

-iniciály jména a příjmení, město bydliště, adresa pronajímaných nebytových prostor či výše odepsané pohledávky, s uvedením podrobností o vzniku a průběhu vymáhání pohledávky (číslo usnesení zastupitelstva 10/Z 1/09),

- iniciály jména a příjmení, evidenční adresa bydliště, výše odepsané pohledávky, s uvedením podrobností o vzniku a průběhu vymáhání pohledávky a podrobnosti o sociální situaci subjektu údajů (11/Z1/09,13/Z1/09, 14/Z1/09, 15/Z1/09, 46/Z2/09).

Úřad odkázal na ust. § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. a dospěl k závěru, že ve všech /tj. i těchto/ uvedených případech *jsou subjekty údajů aspoň nepřímou určitelní tzn. jsou pro určitou skupinu osob ze zveřejněných informací identifikovatelní, přitom vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu 9As 34/2008-68 dle, kterého je osobním údajem i telefonní číslo, neboť lze na jeho základě osobu kontaktovat; obdobně tomu bude i tam, kde je vymezena nemovitost jako předmět koupě nebo pronájmu...*“. Předseda Úřadu jako odvolací orgán považoval pak za podstatné, že míru určitelnosti konkrétní fyzické osoby je vždy nutno posuzovat s ohledem na souhrn všech zveřejněných informací a z hlediska zákona o ochraně osobních údajů není nezbytné, aby daná osoba byla identifikovatelná každým příjemcem zveřejněné informace, stačí určitý okruh osob. Dále předseda argumentuje podobně jako ve svém pozdějším vyjádření k žalobě. V daných uvedených případech /popř. i dalších, kde byly zveřejněny toliko iniciály jména a příjmení subjektu údajů/ soud nedospěl k závěru, že by subjekty údajů mohly být uvedeným zveřejněním identifikovatelní přímo či nepřímou. Např. dle usnesení zastupitelstva č. 10/Z1/09 vyplývá, že zastupitelstvo souhlasí s odpisem pohledávky ve výši za panem L.Z. bytem Praha 8, je zde odkaz na § 89 odst. 2 písm.g) zákona o hlavním městě Praze a rozsudky Obvodního soudu pro Prahu 8 se spisovou značkou, dále údaj, že pan L.Z. byl nájemcem nebytových prostor na adrese Havířovská 476, odkaz na datum ukončení nájmu, vznik dluhu a jeho vymáhání v exekuci na základě uvedených rozsudků s tím, že v současné době nesídlí na adrese v obchodním rejstříku, na adrese trvalého pobytu /který uveden není/ se nezdržuje a je neznámého pobytu. Obdobně v usnesení č. 11/Z1/09 byly uvedeny toliko iniciály paní J.Č., že je evidenčně hlášena na adrese ohlašovny, fakticky bydlí na ubytovně v Praze 9, a že byla nájemkyní bytu v Praze 9-Letňanech (obdobně pak odkazy na rozsudky soudů). I z dalších usnesení č. 13/Z1/09, č. 14/Z1/09 např. plyne, že subjekt údajů označený iniciálami jména a příjmení je evidenčně hlášen na ohlašovně, je neznámého pobytu a byl nájemcem bytu v Praze 9-Letňanech (bez konkrétní adresy tohoto bytu), v případě usnesení č. 15/Z1/09 a č. 46/Z2/09 navíc plyne toliko, že subjekt údajů zemřel. Soud neshledal, že by na základě zveřejnění těchto informací o osobách označených iniciálami jména a příjmení došlo k zveřejnění údajů umožňující identifikaci dané osoby a že by mohl její identitu rozpoznat neomezený okruh osob v postavení příjemce prostřednictvím internetu. Konečně i ve Stanovisku Úřadu č. 1/2010 ke zveřejňování osobních údajů obcí- Informování o návrhu programu jednání zastupitelstva obce a o záměru disponovat s majetkem obce (v to počítaje požadavek na transparentnost výkonu veřejné správy a samosprávy obcí (§ 93, § 97 zákona č. 128/2000Sb.) dospěl Úřad k závěru, že v souladu s platnou úpravou je postup, *„kdy v rámci návrhu programu je v případě, že se daný bod týká konkrétní fyzické osoby, uveden buď pouze popis věci bez informací o konkrétní osobě (např. návrh na prodej-bliže specifikovaného- městského pozemku dosavadnímu nájemci), anebo uvedení iniciál jména příjmení a obce bydliště dotčené osoby (např. návrh na prodej- bliže specifikovaného- městského pozemku dosavadnímu nájemci J.K., Šumperk).“* V souladu s Úřadem posledně uvedeným příkladem (podtrženým) ohledně rozsahu zveřejněných údajů subjektu údajů je pak podle soudu i zveřejnění údajů v usnesení č. 16/Z1/09 „ZMČ schvaluje prodej bytu č. 4, Rokycanská 252 stávající nájemkyni paní E.P. za cenu ..., -Kč“ s odkazem na pravidla privatizace bytů

v uvedeném domě, pakliže dům byl do privatizace schválen již dříve (obdobně je tomu v navazujících usneseních č. 17 a 18).

Soud z uvedeného důvodu zrušil rozhodnutí žalovaného i orgánu I. stupně, neboť v uvedeném rozsahu nedošlo k porušení zákona na ochranu osobních údajů. Ohledně dalších zde konkrétně nevytčených výroků rozhodnutí I. stupně, v nichž byl subjekt údajů označen toliko iniciálami jména a příjmení, je rozhodnutí správních orgánů prosto i případné argumentace pro závěr, že další zveřejněné informace umožňují neomezenému okruhu příjemců prostřednictvím internetu identifikaci daného konkrétního subjektu údajů.

Oproti tomu soud neshledal pochybení Úřadu, ani žalovaného v části výroků, jimiž Úřad vymezil zveřejnění údajů v případech, kdy subjekt údajů byl označen celým plným jménem a příjmením spolu s dalšími údaji o jeho bydlišti, stejně jako v případech, kdy byl takto označen subjekt údajů a zveřejněn údaj o zdravotním stavu, tj. že konkrétní osoba je držitelem průkazu ZTP, kdy jde dokonce o citlivý údaj.

K námitce žalobce, že jeho postup byl v souladu i s ust. § 8 písm.e) zákona o hlavním městě Praze, soud uvádí, že toto ustanovení na postup žalobce spočívající ve zveřejnění zápisů rady a zastupitelstva na webových stránkách nelze vztáhnout. Úřad v rozhodnutí správně poukázal na to, že ve smyslu tohoto ustanovení mají občané městských částí právo nahlížet do usnesení a zápisů z jednání zastupitelstva a rady v plném rozsahu, pořizovat z nich výpisy, zveřejnění těchto podkladů na internetových stránkách, které jsou veřejně přístupné neomezenému okruhu osob, je způsobem zpracování, který překračuje okruh osob, které mají právo nahlížet do těchto zápisů v originální a úplné podobě. Povinnost žalobce zveřejňovat zápisy z jednání zastupitelstva v plném rozsahu a zpřístupnit je všem dána skutečně není. Úřad správně podotkl, že v takovém případě by uvedené ustanovení ztratilo smysl.

V souladu s právní úpravou soud shledal i způsob, jakým se oba správní orgány vypořádaly s námitkami žalobce ohledně vztahu ust. § 8 písm.e) zákona o hlavním městě Praze a zákonem č. 106/1999Sb. o svobodném přístupu k informacím, neboť požadavku na publicitu a transparentnost veřejné správy a informování občanů o činnosti orgánů obce (viz též ust. § 97 zákon č. 128/2000Sb.) dostojí, pakliže občan ve vztahu k obci, či městské části má ust. § 8 písm.e) zákona o hlavním městě Praze dáno právo na přímý přístup k zápisům vymezeným v tomto ustanovení v úplné originální podobě (tedy nahlížením do nich), rovněž pak má, v případě, že podle zákona č. 106/1999Sb. podá žádost o informace, tj. kopii těchto zápisů, aby mu byla informace, je-li občanem v ust. § 8 a 9 zákona o hlavním městě Praze, dána, ve smyslu rozsudku nejvyššího správního soudu č.j. 6As 40/2004-62 lze dovodit, že v takovém případě rovněž i v plném rozsahu. Jiní žadatelé, jako Úřad dovodil, pak pokud žádost podají, mají právo na informaci v omezeném rozsahu daném ust. § 8a zákona č. 106/1999Sb., tj. v mantinelech omezení práva na informace daných zákonem o ochraně osobních údajů.

Oba správní orgány rovněž podle soudu správně neshledaly důvodnou argumentaci žalobce odkazem na ust. § 5 odst. 3 a odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím. Úřad uvedl, že jako důvod zveřejnění neobstojí ani žádost paní R.B. podle zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť jde o odlišný účel zpracování osobních údajů, když tomu nenasvědčuje žádný odkaz ve zveřejněných informacích na konkrétní žádost nebo na uvedený zákon a z tohoto zveřejnění není ani zřejmé, že by se jednalo o zveřejnění v souladu s § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999Sb. Úřad připustil, že v případě existující žádosti podle

zákona č. 106/1999Sb. je žalobce následně povinen dle § 5 odst. 3 uvedeného zákona zveřejnit podanou informaci, musí být však zřejmé, že se jedná právě tento účel zpracování a i při tomto způsobu zpracování zveřejněním podané informace by bylo nutno dbát omezení v zájmu ochrany práv dotčených subjektů údajů dle zákona č. 101/2000Sb. Obdobně správným soud shledal i závěr žalovaného ohledně aplikace ust. § 5 odst. 7 zákona č. 106/1999Sb., kdy konstatoval, že *plnění povinností podle tohoto zákona v dané věci je irelevantní, neboť účelem zveřejnění nebyl postup podle tohoto zákona, ale samotné zveřejňování zápisů z jednání zastupitelstva a rady jako takové a nelze tedy aplikovat ust. § 5 odst. 7 zákona č. 106/1999Sb., podle něhož lze sice zveřejňovat další informace, avšak s výjimkami právě uvedenými v tomto zákoně a, to je i s výjimkou ust. § 8a zákona č. 106/1999Sb., které odkazuje na zákon o ochraně osobních údajů. Osobní údaje lze pak podle zákona o ochraně osobních údajů, § 5 odst. 2 zpracovávat jen se souhlasem subjektu údajů, anebo v případech uvedených v § 5 odst. 2 písm. a) až g). Právní povinností dle § 5 odst. 2 písm. a) tohoto zákona pak není povinnost odpovědět na žádost dle zákona č. 106/1999Sb.*

Žalobce dále v žalobě /v **bodech vymezených pod č. 6) až 8)**/ se dovolával toho, že jednak osoba, která vstupuje s obcí do právního vztahu, zejména jde –li o dispozice s nemovitým majetkem musí být srozuměna s tím, že bude tato skutečnost zveřejněna, jednak se dovolával aplikace ust. § 8b zákona č. 106/1999Sb. o svobodném přístupu k informacím, protože v případě dispozic s majetkem jde o poskytnutí veřejných prostředků. Nesouhlasí s tím, že podle žalovaného nejde o poskytnutí finančních prostředků ve smyslu tohoto ustanovení. Má proto za to, že zpracoval osobní údaje v souladu s ust. § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000Sb. a provedl tak zpracování nezbytné pro dodržení povinnosti správce.

Z rozhodnutí Úřadu vyplývá, že ust. § 8b zákona č. 106/1999Sb. je „...tzv. výjimkou z výjímky, dle kterého lze zveřejnit osobní údaje o některých příjemcích veřejných prostředků. I v tomto případě však musí být pro poskytnutí údajů splněny podmínky § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000Sb., tedy aby povinný subjekt osobní údaje poskytl, musí mít právní povinnost ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. tak učinit. Rozdíl oproti ostatním žádostem (které se netýkají příjemců veřejných prostředků) je tedy ten, že pro sdělení osobních údajů v těchto případech zákon neukládá povinnost je poskytnout, ale povinnost je chránit. Naopak u příjemce veřejných prostředků zákon ukládá povinnost konkrétní rozsah osobních údajů poskytnout (což je právní povinností ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000Sb.), ale pouze v těch případech, kde existuje žádost podle zákona č. 106/1999Sb.. Jinými slovy možnost zveřejnit informace dle § 5 odst. 7 zákona 106/1999 Sb. není právní povinností ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000Sb. je zveřejnit, a tedy tuto možnost nelze podřadit pod ust. § 5 odst. 2 písm. a) zákona 101/2000Sb. a zveřejňovat osobní údaje příjemců veřejných prostředků bez jejich souhlasu paušálně, ale jenom na základě žádosti. Možnost stanovená v ust. § 5 odst. 7 zákona č. 106/1999Sb. není synonymem povinnosti. Navíc zveřejněné osobní údaje se rozhodně netýkaly ve všech případech příjemců veřejných prostředků.... Lze také poukázat, že rozsah zveřejněných informací neodpovídá ust. § 8b zákona č. 106/1999Sb., neboť, jak uvádí sám účastník řízení, veřejnými prostředky je rozdíl mezi kupní cenou a cenou tržní, přičemž zveřejněné usnesení obsahuje cenu kupní. Ačkoliv lze připustit, že v případě existující žádosti podle zákona č. 106/1999Sb. je účastník řízení oprávněn zveřejnit v souladu s § 5 odst. 3 a § 8b zákona č. 106/1999Sb. osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů musí být z takového zveřejnění zřejmé, že se jedná právě o tento účel zpracování, což není projednávaný případ.“. Rozhodnutí Úřadu k argumentaci zákonem č. 106/1999Sb. uzavřelo, že se jedná o dodatečnou snahu najít ospravedlnění pro postup, který žalobce zvolil a který není v souladu se zákonem na ochranu osobních údajů. Poukázalo na to, že tomu ostatně nasvědčuje i značně nejednotných způsob,

jakým jsou osobní údaje zveřejňovány, kdy byl ve věcně shodných nebo obdobných případech pokaždé zvolen jiný rozsah zveřejněných osobních údajů. Úřad dospěl k závěru, že neexistuje právní titul ve smyslu § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. na základě něhož by žalobce mohl zveřejňovat osobní údaje v zápisech ze zasedání rady a zastupitelstva, vyjma souhlasu subjektu údajů. Předseda Úřadu neshledal správný závěr žalobce, že osoba vstupující do právního vztahu s obcí musí být srozuměna, že z důvodu transparentnosti bude tato skutečnost (a další skutečnosti, např. i o soukromém životě) zveřejněna, aplikaci ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím nepřichází v některých případech v úvahu ani analogicky, neboť zde vůbec nedochází k poskytování finanční prostředků třetím osobám, a i v případech kdy k poskytování dochází pouze nepřímo, nejde o poskytování veřejných prostředků ve smyslu tohoto ustanovení.

Soud neshledal v postupu žalovaného rozpor se zákonem. Ustanovení § 8b odst. 3 zákona č. 106/1999Sb. ukládá povinnému subjektu podle tohoto zákona poskytnout základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky, a to v konkrétním zde vymezeném rozsahu. Jde o povinnost uloženou tímto zákonem, kterou povinný subjekt má plnit v případě, že rozhoduje o žádosti o poskytnutí takové informace podle tohoto zákona. K tomu, aby této povinnosti mohl povinný subjekt dostát disponuje proto i oprávněním ve smyslu ust. § 5 odst. 2 písm.a) zákona č. 101/2000Sb. takové informace zpracovávat bez souhlasu subjektu údajů. Na základě individuální žádosti pak v takovém případě /jde-li o poskytování veřejných prostředků/ může informaci o osobě (subjektu údajů v rozsahu vymezeném ust. § 8b odst. 3 zákona č. 106/1999Sb. poskytnout (k tomu soud toliko pro úplnost podotýká, že i paušální poskytnutí informace o příjemcích veřejných prostředků je nyní předmětem posouzení rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu stran nutnosti testu proporcionality, pod sp.zn. RS 6/2013, předloženo pod sp.zn. 8As 55/2012). V daném konkrétním případě se žádost (jak shora uvedeno) ani netýkala všech zveřejněných informací, za jejichž zveřejnění byl postih vyvozován (nešlo ze strany žalobce o aplikaci ust. § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999Sb.). Soud pak neshledal závěr předsedy Úřadu, že by aplikace ust. § 8b zákona č. 106/1999Sb. při výkladu žalobce musela dopadat na poskytování i služeb dotovaných obcí (např. městské dopravy) nesprávným, neboť např. pokud jde o privatizaci bytového fondu, byla pro ni stanovena pravidla včetně pravidel pro určení ceny, jimiž je nastaven důvod odchýlení se od ceny tržní. V ostatních případech prodeje pozemků, či pronájmu je na orgánech obce, zda učiní veřejnou nabídku a upřednostní nejvyšší nabídku, popř. vychází z ceny stanovené podle zvláštního předpisu o oceňování majetku a pod. V přímém slova smyslu tak nejde o „poskytování veřejných prostředků“. V daných případech ve zveřejněných usneseních, jak předseda úřadu poukázal není proto ani uvedena výše „poskytnutých finančních prostředků“, ale jen cena kupní (nikoli ani ve srovnání s cenou tržní).

Dovolává-li se žalobce „srozumění“ subjektu údajů s jejich zveřejněním v případě jeho vstupu do smluvního vztahu s obcí, není takovýto institut zákonem na ochranu osobních údajů, ani zákonem o hlavním městě Praze, založen.

Žalobce (**bod 3**) proti odkazu na vlastní stanoviska Úřadu č. 2/2004 a č. 1/2007 namítl, že tato nejsou právně závazná, v ostatním argumentoval tím, že nezbytnou anonymizaci provedl. Soud proto odkazuje na již shora uvedené stran věci samé, ohledně stanovisek Úřadu podotýká, že Úřad nevydával svá stanoviska za právně závazný předpis.

Soud z důvodu shora uvedeného, vzhledem k tomu, že z části shledal žalobu důvodnou a uvedený důvod nezákonnosti se týká rozhodnutí obou stupňů, podle ust. § 78 odst. 1 s.r.s. napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O nákladech řízení rozhodl soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. a přiznal jejich náhradu plně úspěšnému žalobci. Náhrada nákladů řízení žalobce představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000,- Kč a dále náhradu nákladů za zastoupení a to za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání žaloby) po 2.100,-Kč a 2x režijní paušál po 300,-Kč, a za jeden úkon právní služby (jednání dne 12.9.2013) po 3.100,-Kč a 1x paušál po 300,-Kč, kdy tato náhrada je zvýšena o příslušnou částku DPH tj. o 1 722,-Kč (21%), celkem tak žalobci přiznal soud náhradu ve výši 11.922,-Kč (vše dle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v rozhodném znění k datu úkonů právní služby), soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve lhůtě, kterou stanovil.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12.září 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu